

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2006. november 16.*

A T-120/04. sz. ügyben,

a **Peróxidos Orgánicos, SA** (székhelye: San Cugat del Vallés [Spanyolország], képviselik: A. Creus Carreras és B. Uriarte Valiente ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselek: A. Bouquet és F. Castillo de la Torre, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

benyújtott, az EK-Szerződés 81. cikke és az EGT-megállapodás 53. cikke alkalmazására vonatkozó eljárásban (COMP/E-2/37.857. sz., szerves peroxidok ügy) 2003. december 10-én hozott 2005/349/EK bizottsági határozat (HL L 110., 44. o.) megsemmisítése iránti kérelme tárgyában,

* Az eljárás nyelve: angol.

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA
(harmadik tanács),

tagjai: M. Jaeger elnök, J. Azizi és E. Cremona bírák,
hivatalvezető: K. Pocheć tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2005. november 24-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér

- 1 Az eljárások időtartamának korlátozásáról, valamint az Európai Gazdasági Közösség szállításra és versenyre vonatkozó szabályai alapján kezdeményezett szankciók végrehajtásáról szóló [helyesen: az Európai Gazdasági Közösség szállításra és versenyre vonatkozó szabályai alapján folytatott eljárásokra és az azokban kiszabott szankciók végrehajtására vonatkozó elévülési időkről szóló], 1974. november 26-i 2988/74/EGK tanácsi rendeletnek (HL L 319., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 7. fejezet, 1. kötet, 61. o.; a továbbiakban: az elévülésről szóló rendelet) „Az eljárások elévülési időszaka” [helyesen, illetve a továbbiakban: „Az eljárásokra vonatkozó elévülési idő”] címet viselő 1. cikke kimondja:

„(1) A Bizottságnak az Európai Gazdasági Közösség szállításra vagy versenyre vonatkozó szabályainak megsértése miatti bírságok vagy szankciók kiszabását érintő jogkörére a következő elévülési idők érvényesek:

[...]

- b) öt év [a vállalkozások vagy a vállalkozások társulásainak kérelmeire vagy bejelentéseire, a tájékoztatás kérésére vagy a vizsgálatok végzésére vonatkozó rendelkezések megsértésén kívül] minden más jogsértés esetén.

(2) Az elévülési idő azon a napon kezdődik, amelyen a jogsértést elkövették. Folyamatos vagy ismétlődő jogsértés esetén azonban az elévülési idő csak attól a naptól kezdődik, amelyen a jogsértés megszűnik.”

- 2 A hivatkozott rendelet 2. cikke „Az eljárások elévülési időszakának megszakítása” [helyesen: „Az eljárásokra vonatkozó elévülési idő megszakadása”] cím alatt kimondja:

„(1) Az eljárásokra vonatkozó elévülési időt minden olyan intézkedés megszakítja, amelyet a Bizottság [...] foganatosít a jogsértéssel kapcsolatos előzetes vizsgálat vagy eljárás céljából. Az elévülési idő megszakítása attól a naptól kezdve érvényes, amelyen az intézkedésről legalább egy olyan vállalkozást vagy vállalkozások társulását értesítenek, amely részt vett a jogsértésben.

Az elévülési időt megszakító intézkedések különösen az alábbiak:

- a) a Bizottság [...] tájékoztatásra irányuló írásos kérése [helyesen, illetve a továbbiakban: írásbeli információkérés]

[...].

(2) Az elévülési idő megszakítása minden olyan vállalkozásra és vállalkozások társulására vonatkozik, amelyek a jogsértésben részt vettek.

(3) Minden megszakítással újra kezdődik az elévülési idő. [...]"

A jogvita előzményei

- 3 Az EK-Szerződés 81. cikke és az EGT-megállapodás 53. cikke alkalmazására vonatkozó eljárásban (COMP/E-2/37.857. sz, szerves peroxidok ügy) 2003. december 10-én hozott 2005/349/EK bizottsági határozat (HL L 110., 44. o.; a továbbiakban: a megtámadott határozat) tárgya az AKZO-csoport (a továbbiakban: AKZO), valamint az Atochem jogutódja, az Atofina SA (a továbbiakban: az Atochem/Atofina), továbbá a Degussa UK Holdings Ltd-vé átalakult Laporte plc irányítása alatt álló Peroxid Chemie GmbH & Co. KG társaságok által a műanyag- és gumiiparban használt szerves peroxidok európai piacán létrehozott és megvalósított kartell. A kartellt Spanyolországban részmegállapodás formájában valósították meg, amelyben a felperes és – közvetve vagy közvetlenül – a fent nevezett társaságok vettek részt.
- 4 A kartell 1971-ben az AKZO, a Luperox (a későbbiekben Atochem/Atofina) és a Peroxid Chemie közötti írásbeli megállapodás megkötésével kezdődött (a továbbiakban: az alapmegállapodás), amelyet 1975-ben módosítottak. A kartell eredetileg különböző vegyi termékekre – például a polimer óriásmolekulákra, a hőre keményedő műgyantákra és a térhálósító anyagokra – vonatkozó részmegállapodásokból állt. A kartell továbbá regionális részmegállapodásokra is oszlott, amelyek közül a Spanyolországra vonatkozó részmegállapodás (a továbbiakban: spanyol részmegállapodás) az alapmegállapodás lényegi szabályait követte. Az alapmegállapodás célja a részt vevő vállalkozások piaci részesedésének megőrzése és az áremelések összehangolása volt. E célkitűzés elérése érdekében egy Svájcban létrehozott tanácsadó társaságot – kezdetben a Fides Trust AG-t, majd az AC

Treuhandot – bízták meg többek között a részt vevő vállalkozások részletes értékesítési adatainak összegyűjtésével és feldolgozásával, valamint a részt vevő vállalkozásoknak a feldolgozott adatokról való tájékoztatásával. Az alapmegállapodás és a részmegállapodások zavartalan működésének biztosítása érdekében rendszeres találkozót tartottak.

- 5 A felperes, amely az FMC Foret SA (a továbbiakban: a Foret) és a Degussa UK közös irányítása alatt álló, a vegyiparban működő spanyol társaság, kizárólag a spanyol részmegállapodásban vett részt. A megtámadott határozat szerint a felperes 1975. december 31. és 1999. december 31. között vett részt a részmegállapodásban (a megtámadott határozat (2) és (210)–(219) preambulumbekzdése, valamint 1. cikkének e) pontja).
- 6 A Bizottság az AKZO képviselőivel való 2000. április 7-i találkozót követően kezdte meg a kartell vizsgálatát, miután az AKZO képviselői a kartell ügyek esetében a pénzbírságok alóli mentességről és a pénzbírságok csökkentéséről szóló, 1996. július 18-i bizottsági közlemény (HL 1996. C 207., 4. o.; a továbbiakban: engedékenységi közlemény) alapján történő mentességben való részesülés végett tájékoztatták a Bizottságot a közösségi versenyszabályok megsértéséről. Ezt követően az Atochem/Atofiná szintén úgy döntött, hogy együttműködik a Bizottsággal, és további információkat nyújtott a Bizottságnak (a megtámadott határozat (56) és (57) preambulumbekzdése).
- 7 2002. január 31-én és március 20-án a Bizottság a Szerződés [81.] és [82.]. cikkének végrehajtásáról szóló első, 1962. február 6-i 17. sz. tanácsi rendelet (HL 1962., 13., 204. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 3. o.) 11. cikke alapján információkérést küldött a kartell fő résztvevőinek: a Laporte-nak, az AKZO-nak és az Atochem/Atofinának (a megtámadott határozat (61) és (64) preambulumbekzdése). A felperesnek azonban csupán 2002. november 29-én küldött ilyen információkérést (a megtámadott határozat (72) preambulumbekzdése).

- 8 2003. március 27-én a Bizottság hivatalos vizsgálatot indított, és kifogásközlést fogadott el, amelyet azután megküldött a felperes részére. A felperes 2003. június 17-én küldte meg a kifogásközlésre vonatkozó észrevételeit, és részt vett a 2003. június 26-i meghallgatáson. A Bizottság végül 2003. december 10-én fogadta el a megtámadott határozatot, amelyet 2004. január 13-án közölt a felperessel, és amelyben 0,5 millió euro összegű bírságot szabott ki rá (a megtámadott határozat 2. cikkének f) pontja).

Az eljárás és a felek kérelmei

- 9 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. március 22-én benyújtott keresetlevelével a felperes megindította a jelen keresetet.
- 10 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. szeptember 13-án érkezett beadványában a felperes lemondott arról, hogy választ terjesszen elő, és bizonyos pervezetési intézkedések megtételére és bizonyításfelvételre kérte az Elsőfokú Bíróságot. Az alperes 2004. október 26-án nyújtotta be a fenti beadvánnyal kapcsolatos észrevételeit.
- 11 Az előadó bíró jelentése alapján az Elsőfokú Bíróság (harmadik tanács) elrendelte a szóbeli szakasz megnyitását. A felek szóbeli előadásainak, illetve az Elsőfokú Bíróság által feltett kérdésekre adott válaszainak a meghallgatására a 2005. november 24-i tárgyaláson került sor.

12 A felperes keresetében azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- a felperest érintő részeiben semmisítse meg a megtámadott határozat 1., 2. és 4. cikkét;
- másodlagosan: semmisítse meg a rá kiszabott bírság összegét;
- kötelezze az alperest a költségek viselésére.

13 Az alperes kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- a keresetet – mint elfogadhatatlant – utasítsa el a megtámadott határozat 1. és 4. cikke tekintetében;
- másodlagosan: utasítsa el a keresetet;
- kötelezze a felperest a költségek viselésére.

A jogkérdésről

1. A megtámadott határozat 1. és 4. cikkének megsemmisítése iránti kérelem elfogadhatatlanságáról

A felek érvei

- 14 Az alperes elfogadhatatlansági kifogást terjesztett elő a megtámadott határozat 1. és 4. cikkének megsemmisítésére irányuló kérelem tekintetében. Előadja, hogy mivel a felperes egyetlen jogalapja az elévülésre irányul, és nem a jogsértés megállapítására, az ezen összefüggésben előadott érvek nem relevánsak, és a megtámadott határozat 1. és 4. cikkének megsemmisítésére irányuló kérelem elfogadhatatlan. Még ha a megtámadott határozatban a felperesnek felrótt jogsértés miatt a bírság kiszabására a jogsértés elévülése miatt nincs is lehetőség, a Bizottság, saját álláspontja szerint, jogosult volt a jogsértés megállapítására – magát a jogsértést a felperes nem is vitatja, kizárólag az időtartamot –, és a felperesnek címzett határozat meghozatalára. Ezért amennyiben a felperes kérelme az 1. cikk, illetve 4. cikk megsemmisítésére irányul – e cikkek az általa elkövetett jogsértés megállapítását, illetve a megtámadott határozat címzettjeinek felsorolását tartalmazzák –, a kérelem elfogadhatatlan.
- 15 A felperes vitatja, hogy a megsemmisítés iránti kérelem elfogadhatatlan, és az Elsőfokú Bíróságnak T-22/02. és T-23/02. sz., Sumitomo Chemical és Sumika Fine Chemicals kontra Bizottság ügyben 2005. október 6-án hozott ítéletére [EBHT 2005., II-4065. o.] hivatkozik.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 16 Az Elsőfokú Bíróság mindenekelőtt megállapítja, hogy az alperes által előterjesztett elfogadhatatlansági kifogás – állításával ellentétben – nem teheti újra kérdésessé a megtámadott határozat 1. és 4. cikkének megsemmisítésére irányuló kérelem elfogadhatóságát. Az alperes ugyanis csupán azt állítja, hogy a felperes által előterjesztett jogalapok, amelyekkel azt kívánja alátámasztani, hogy a Bizottságnak a jogsértés miatti eljárásra való joga elévült, nem alkalmasak a hivatkozott cikkek megsemmisítésének indokolására, mivel valójában nem a megtámadott határozatban szereplő jogsértés megállapítása ellen irányulnak. Egyrészt ez a kérdés nem az elfogadhatóságra vonatkozik, hanem inkább a fenti jogalapok és érvek megalapozottságára, másrészt az alperes nem vonja kétségbe, hogy a felperesnek a jogsértés megállapítása miatt jogos érdeke fűződik eljárás indításához.
- 17 Ezenkívül még ha felmerülne is az elfogadhatóság kérdése, az alperes írásbeli beadványaiból – amint az a fenti 14. pontból kitűnik – az következik, legalábbis közvetetten, hogy az alperes álláspontja szerint a jogsértés megállapítása a megtámadott határozatban nem minősül az elévülésről szóló rendelet 1. cikke értelmében „szankciónak”, és ezért elévülés esetén is jogosult volt erre vonatkozó, a felperest érintő határozatot hozni.
- 18 Az Elsőfokú Bíróság szerint a jogsértést megállapító határozatok az elévülésről szóló rendelet 1. cikke (1) bekezdésének értelmében nem minősülnek szankciónak, és ezért az e rendelkezésben előírt elévülés nem vonatkozik rájuk. Következésképpen a Bizottság bírság kiszabására vonatkozó jogának elévülése nem érinti a jogsértés megállapítására vonatkozó implicit jogot (a Sumitomo Chemical és Sumika Fine Chemicals kontra Bizottság ügyben hozott, a fenti 15. pontban hivatkozott ítélet 61. és 62. pontja). Mindenesetre a jogsértést megállapító határozatnak az elévülési határidő lejártát követő meghozatalára vonatkozó implicit jog gyakorlásának az a feltétele, hogy a Bizottság bizonyítsa az e megállapításhoz fűződő jogos érdekét, a Bíróság 7/82. sz., GVL kontra Bizottság ügyben 1983. március 2-án hozott ítéletének

(EBHT 1983., 483. o.) 24. pontja értelmében (ebben az értelemben lásd a Sumitomo Chemical és Sumika Fine Chemicals kontra Bizottság ügyben hozott, a fenti 15. pontban hivatkozott ítélet 130–132. pontját)

- 19 A fentiekre tekintettel az alperes által előadott elfogadhatatlansági kifogásnak nem lehet helyt adni.
- 20 Egyrészt még amennyiben az elévülés feltételei teljesültek is a jelen esetben, a fent hivatkozott ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy a Bizottságnak bizonyítania kellett volna a jogos érdek fennállását ahhoz, hogy jogszerűen megállapíthassa a felperes által elkövetett jogsértést. Az alperes álláspontjával ellentétben ilyen esetben az Elsőfokú Bíróság feladata, hogy a felperes megsemmisítés iránti kérelmének vizsgálatakor megállapítsa, hogy a megtámadott határozatban a Bizottság ténylegesen indokolta-e a jogos érdek fennállását.
- 21 Másrészt – amint azt az alperes maga is elismeri – a jogsértés időtartamának megállapítása egyfelől a jogsértés megállapításának integráns és nélkülözhetetlen feltétele, másfelől a folyamatos jogsértés elleni eljárásra vonatkozó elévülésre irányadó feltételek egyike. Következésképpen az alperes állításával ellentétben a felperesnek a megtámadott határozat 1. és 4. cikkének megsemmisítése iránti kérelme nem választható el attól a jogalaptól, amely szerint a Bizottság tévesen alkalmazta az elévülésre vonatkozó szabályokat. Lényegében e szabályoknak a Bizottság általi tiszteletben tartása azt jelenti, hogy a Bizottság helyesen határozza meg azt az időszakot, amely során a felperes részt vett a jogsértésben.
- 22 A fentiekre tekintettel a Bizottság által előadott elfogadhatatlansági kifogást el kell utasítani.

2. Az elévülésre vonatkozó szabályoknak a Bizottság általi téves alkalmazására vonatkozó jogalapról

A felek érvei

Előzetes észrevétel

- 23 Keresete alátámasztásaként a felperes megsemmisítési jogalapot terjeszt elő, amely szerint a Bizottság jogsértő módon annak ellenére szabott ki rá bírságot, hogy az eljárás indítására vonatkozó jog az elévülésről szóló rendelet alapján elévült, mivel több mint öt év telt el a spanyol részmegállapodásban való utolsó részvétele és a Bizottság első vizsgálati cselekményei között. E tekintetben a felperes előadja, hogy a Bizottság jogsértő módon utasította el az elévülésre vonatkozó érvelését, egyrészt arra hivatkozva, hogy a felperesnek tudomása volt az alapmegállapodásról, másrészt arra, hogy nem volt világos, hogy a spanyol részmegállapodásban való részvétele pontosan mikor ért véget.

Arról, hogy a felperesnek volt-e tudomása az alapmegállapodásról

- 24 A felperes lényegében előadja, hogy az elévülés értékelésénél vele szemben nem lehet figyelembe venni az alapmegállapodás fennállását, mivel nem vett részt benne, és nem is volt róla tudomása.
- 25 Érvelésének alátámasztására a felperes először előadja, hogy a megtámadott határozat egyrészt különbséget tesz az alapmegállapodás és a regionális rész-

megállapodások között, másrészt bizonyítékként előterjeszti a spanyol részmegállapodás sajátosságait, amely az alapmegállapodástól különálló maradt a kartell megszűnéséig, anélkül hogy azt – mint a többi részmegállapodást – az alapmegállapodásba integrálták volna (a megtámadott határozat (47) preambulumbekzdése, a (80) preambulumbekzdésének vége, valamint a (86), (92), (203), (209)–(267) és (268) preambulumbekzdése).

- 26 A felperes másodszor előadja, hogy a Bizottság nem állította világosan – csak a spanyol részmegállapodás téves értelmezése révén közvetetten –, továbbá nem bizonyította jogilag megkövetelt módon, hogy a felperesnek tudomása volt az alapmegállapodásról. Ebben a tekintetben a felperes előadja, hogy a megtámadott határozat (217), (236) és (250) preambulumbekzdésében kifejtett érvelés zavaros és ellentmondásos. A felperes ebből arra következtet, hogy a Bizottság kizárólag a felperesnek az alapmegállapodásban érintett társaságok munkavállalóival való kapcsolatából és az alapmegállapodás résztvevői által a legnagyobb ügyfelekkel esetlegesen kötött páneurópai megállapodásokból következtetett arra, hogy a felperesnek tudomása volt az európai szintű kartellről.
- 27 Harmadszor a felperes előadja, hogy az a tény, hogy a megtámadott határozat (252) preambulumbekzdése szerint „a spanyol részmegállapodás résztvevői [az AKZO, az Atochem/Atofina és a Peroxid Chemie] azt a benyomást keltették, hogy a [felperest] ténylegesen tájékoztatták az alapmegállapodásról”, és a felperes „tudomással bírt a megállapodásról, mivel az igazgatótanácsának tagjai tudtak az alapmegállapodásról”, nem minősül releváns bizonyítéknak, különösen mivel az érintett vállalkozások az engedékenységi közlemény alapján kedvezményben kívántak részesülni. Hozzáteszi: az, hogy a felperest együttesen irányító társaságok – a Foret és a Laporte, átalakulás után: Degussa UK – képviselőiből álló igazgatótanácsa tagjainak tudomása volt az alapmegállapodásról, nem bizonyítja, hogy a tagok tájékoztatták a felperest az európai kartellről. A két társaság egyike sem nyilatkozott ilyen értelemben. A felperes szerint ebből az következik, hogy nem állítható, hogy neki tudomása volt az alapmegállapodásról.

- 28 A felperes végül megjegyzi, hogy amennyiben a Bizottság ténylegesen úgy vélte, hogy a felperes a Peroxid Chemie egyetlen végrehajtója Spanyolországban, nem kellett volna rá külön bírságot kiszabni, hanem az utóbbival együtt kellett volna megbírságotolni. Ezzel szemben amennyiben független módon járt el (a megtámadott határozat (267) preambulumbekzdése), a Bizottságnak nem volt semmilyen indoka azt feltételezni, hogy a felperes tudott az alapmegállapodásról, vagy tudnia kellett volna róla.
- 29 A felperes a fentiekből arra következtet, hogy a jelen ügyben a Bizottság nem teljesítette a bizonyításnak – különösen a Cartonboard-ítéletben megállapított – követelményeit. A Bizottság lényegében nem bizonyította, hogy a felperes a fenti ítélkezési gyakorlat értelmében „tudott [az alapmegállapodásról], vagy tudnia kellett [róla]” (lásd a megtámadott határozat (320) preambulumbekzdését és a 231. oldal alján található lábjegyzetet, amelyek az Elsőfokú Bíróság T-295/94. sz., Buchmann kontra Bizottság ügyben 1998. május 14-én hozott ítéletének [EBHT 1988., II-813. o.] 121. pontjára, a T-310/94. sz., Gruber + Weber kontra Bizottság ügyben 1998. május 14-én hozott ítéletének [EBHT 1998., II-1043. o.] 140. pontjára és a T-9/99. sz., HFB és társai kontra Bizottság ügyben 2002. március 20-án hozott ítéletének [EBHT 2002., II-1487. o.] 231. pontjára hivatkozik).
- 30 Az alperes lényegében arra hivatkozik, hogy a felperesnek – mint a spanyol piac fő piaci szereplőjének, amely részt vett a svájci tanácsadó társaság útján történő információcsere központosított rendszerében, amelyet az európai kartellben érintett anyavállalatok ellenőriztek – tudomása volt az alapmegállapodásról, vagy tudnia kellett róla. Másrészt az alapmegállapodás többi résztvevője szerint a spanyol részmegállapodás az alapmegállapodás részét képezte, és a felperes – a hivatkozott részmegállapodásban és a nagy ügyfelekkel kötött páneurópai megállapodások végrehajtásában való részvételével – hozzájárult az alapmegállapodás résztvevőinek közös céljaihoz.

Arról, hogy felperesnek megszűnt a spanyol részmegállapodásban való részvétele

- 31 A felperes előadja, hogy pontatlan a Bizottság azon megállapítása, amely szerint a felperesnek a spanyol megállapodásban való részvétele csupán 1999-ben – az

alapmegállapodás megszűnésével egyidejűleg – ért véget. A felperes úgy véli: a kifogásközlésre tett észrevételében már kellően bizonyította, hogy 1997. január 14-től kezdődően már nem vett részt a spanyol részmegállapodás találkozóin; ezen a napon volt az utolsó olyan találkozó, amelyen a részmegállapodásban a felperest képviselő K. úr részvételét feljegyezték. Ez utóbbi 1997. február 14-től kezdve nem volt a felperes munkavállalója. A felperes szerint a Bizottság által a spanyol részmegállapodással kapcsolatban összegyűjtött tényállási elemek lényegében nem tartalmaznak olyan, 1997 januárját követően tartott találkozóra történő utalást, amelyen a felperes részt vehetett.

- 32 A jogsértés spanyolországi megszűnésével kapcsolatos egyetlen bizonyíték lényegében az AKZO általános jellegű és homályos nyilatkozata (a megtámadott határozat (211), és (213), (216)–(219) preambulumbekzdése). A felperes szerint a Bizottság tévesen állapította meg – az érvelését alátámasztó bizonyíték hiányában –, hogy a felperes részvétele 1997-ben nem ért véget.
- 33 Először a felperes előadja, hogy az AKZO és az Atochem/Atofina nyilatkozatai alapján a Bizottság tévesen jutott arra következtetésre, hogy a spanyol részmegállapodás 1999-ig tartott, és nem lenne logikus azt feltételezni, hogy a spanyol piac e két résztvevője folytatta volna ezt a részmegállapodást, ha a felperes, amelynek jelentős piaci részesedése volt Spanyolországban, 1997 elején kivált volna. Ugyanígy téves a Bizottság azon következtetése, amely szerint kevésbé valószínű, hogy az AKZO és az Atochem/Atofina 1999 harmadik negyedévéig kiszámította volna a tényleges és feltételezett piaci részesedés közötti különbséget, ha a felperes korábban kivált volna a részmegállapodásból (a megtámadott határozat (258) preambulumbekzdése). A felperes álláspontja szerint a spanyol részmegállapodás 1997 utáni fennállása nem magyarázható az ő folyamatos részvételével. Éppen ellenkezőleg: a részmegállapodásból való kiválása csupán egységesebbé tette a spanyol piacra vonatkozó megbeszéléseket és az európai szintű megbeszéléseket, és a résztvevők is ugyanazok voltak. Ezenkívül K. úr, a részmegállapodás keretében a felperes egyetlen kapcsolattartója, 1997 februárjában elhagyta a felperest, ami magyarázatot ad arra, hogy a spanyol részmegállapodás többi résztvevőjét miért nem tájékoztatták a

felperes kiválásáról. Végül: semmilyen bizonyíték nincs arra nézve, hogy az AKZO tájékoztatta a felperest arról, hogy véget kíván vetni az alapmegállapodásnak, illetve a spanyol részmegállapodásnak, noha ezt a többi résztvevővel szemben az AKZO megtette.

- 34 Másodszor a felperes előadja, hogy a Bizottság tévesen állapította meg, hogy a felperes folyamatos részvételét alátámasztja az AKZO által a spanyol piacról előterjesztett táblázat, amely összehasonlítja a tényleges értékesítést az 1997-re vonatkozóan neki biztosított kvótával és 1999-ig bemutatja a felperes árait, az általa értékesített mennyiséget és a felperes ügyfeleit (a megtámadott határozat (259) preambulumbeközdése). A felperes észrevételeiben, majd a tárgyaláson is vitatta, hogy „hogyan ezen adatokat [a felperes] szolgáltatja korábban [az AKZO-nak, amely kérte] az engedékenységi [közlemény alapján a mentességet]”, illetve előadja, hogy „nincs semmilyen más, a [felperes] érintettségét alátámasztó válasz vagy nyilatkozat”, továbbá hogy a „Bizottságnak ebből arra a következtetésre kellett jutnia, hogy ezeknek az adatoknak valahonnan származniuk kellett, és ehhez a felperes volt a legjobb helyzetben”. Másrészt a felperes alternatív magyarázatokat terjesztett elő, amelyeket a Bizottság nem cáfol, például hogy a Peroxid Chemie elismerte, hogy nyomást gyakorolt a felperesre, hogy megakadályozza a Spanyolországból történő kivitt (a megtámadott határozat (236) preambulumbeközdése), valamint a Bizottság azt sem cáfolta, hogy a Peroxid Chemie a felperesre vonatkozó értékesítési adatokat kapott, amelyeket átadott az AC Treuhandnak, és az AC Treuhand által a spanyol piac értékesítési adataival kapcsolatosan összeállított táblázatokat viszszaadta a felperes részére (a megtámadott határozat (237) preambulumbeközdése). A fenti táblázatokban található információkat továbbá nem lehet „jogilag megkövetelt bizonyítéknak” tekinteni a felperesnek a spanyol részmegállapodásban való részvételére vonatkozóan, tekintettel arra, hogy a felperes részesedését a többi résztvevő – az AKZO és az Atochem/Atofin – részének figyelembe vételét követően egyszerű összeadással és kivonással meg lehetett állapítani.

- 35 Harmadszor: pontatlan a Bizottság azon megállapítása, amely szerint „mindenesetre az 1997. január 14-i állítólagos utolsó találkozó hatásait még 1997 májusa után is érezni lehetett” (a megtámadott határozat (257) és (330) preambulumbeközdése), és e megállapítást nem támasztja alá bizonyíték.

- 36 Az alperes vitatja a felperes által e tekintetben előterjesztett érvek relevanciáját. Megjegyzi, hogy a felperesnek a spanyol megállapodásban 1999-ig való részvételét nemcsak az AKZO nyilatkozatára alapozva állapította meg, hanem a bizonyítékok összességére alapozva, amely bizonyítékok közé tartozik az AKZO által előterjesztett táblázat és a 1997. november 6-i találkozóról készült kézírásos beszámoló. E dokumentumok bizonyítják, hogy a felperes versenytársainak 1999-ig volt hozzájárulásuk a felperesre vonatkozó érzékeny adatokhoz (a megtámadott határozat (215), (218) és (258)–(260) preambulumbekzdése), de a felperes nem tudta ténylegesen vitatni azok pontosságát és eredetiségét. Ezen túlmenően a felperes feladata annak bizonyítása, hogy 1997 januárját követően nyilvánosan elhatárolta magát a kartelltól – ezt nem tette meg –, és annak biztosítása, hogy a többi résztvevő az ügyfelekre vonatkozó érzékeny adatokat ne használja fel a kvóták kiszámítására. Végül a felperes elismerte, hogy anyavállalatait, a Foret-t és a Degussa UK-t, nem tájékoztatta K. úr elbocsátásáról, valamint annak okáról.

Az elévülési idő kezdetéről

- 37 A felperes előadja, hogy a Bizottság első vizsgálati cselekményére 2002. január 31-én került sor, amikor a Bizottság információkérést küldött a Laporte és az európai kartellben érintett többi vállalkozás részére (a megtámadott határozat (61) preambulumbekzdése). A Bizottság ezt követően 2002. március 20-án információkérést küldött az AKZO és az Atochem/Atofina részére, amelyek mind az európai kartellben, mind a spanyol részmegállapodásban érintettek (a megtámadott határozat (64) preambulumbekzdése). A Bizottság csak 2002. november 29-én küldött információkérést a felperes részére (a megtámadott határozat (72) preambulumbekzdése).
- 38 A felperes álláspontja szerint 2002. november 29. a releváns dátum az elévülés megszakadásának értékelése szempontjából, minthogy a jelen ügy vizsgálata során ekkor történt az első kapcsolatfelvétel a Bizottság és a felperes között. A felperes

ebből arra következtet, hogy 1997. január 14. és 2002. november 29. között több mint öt év telt el, így az eljárásindításhoz való jog elévült. Ez az elévülésről szóló rendeletnek az engedékenységi közlemény alkalmazásával járó eljárásban – mint a jelen ügyben is – való megszorító értelmezésének a szükségességéből következik, tekintve, hogy a hivatkozott rendelet háttérét a Bizottság által végzett hagyományos vizsgálatok képezik. E vizsgálatok keretében az információszerzésre lassabban, nehezebben és bonyolultabb módon kerül sor, mint az olyan eljárásban, amelynek során valamely vállalkozás az engedékenységi közlemény alapján mentességet kér. Ilyen esetben a Bizottság tulajdonképpen kezdettől fogva az összes információ birtokában van. Ezenkívül még ha feltételezzük is, hogy 2002. március 20. a releváns időpont – vagyis az az időpont, amikor a Bizottság az első információkérést küldte a spanyol részmegállapodás egyik résztvevőjéhez –, az elévülésre akkor is sor került volna, mivel 1997. január 14. óta több mint öt év telt el.

- 39 A felperes előadja, hogy a Bizottság a megtámadott határozat (262) preambulumbekzdésében mindenesetre kifejtette, hogy az elévülés a 2002. január 31-i információkérésével megszakadt, mivel egyrészt a „spanyol részmegállapodás az alapmegállapodás részét képezte”, másrészt az információkérés a felpereshez is szólt, hiszen azt a Bizottság a Laporte részére címezte, és kérte, hogy adjon információt a szerves peroxidokra vonatkozó kartellben való saját vagy leányvállalatai általi részvételével kapcsolatban, harmadrészt pedig – még ha a spanyol részmegállapodást önálló megállapodásnak tekintenénk is – az első információkérés, amelynek egyebek között a Laporte is címzettje volt, megszakította az elévülést. Ezzel szemben a felperes álláspontja szerint a Bizottság az első információkérés 2002. január 31-i megküldésére kizárólag az alapmegállapodás – és nem a spanyol részmegállapodás – résztvevőivel szemben hivatkozhat annak alátámasztására, hogy az elévülés az elévülésről szóló rendelet 2. cikke értelmében megszakadt. A felperes álláspontja szerint az csak akkor járhatna ilyen hatással, ha a Bizottság bizonyította volna – ám ezt nem tette –, hogy a két jogsértés, vagyis az európai szintű és a spanyolországi, elválaszthatatlan egységet alkotnak, továbbá hogy a felperesnek tudomása volt az alapmegállapodásról.

- 40 A felperes továbbá előadja, hogy a spanyol részmegállapodásban való, 1997. január 14-ét követő részvételére vonatkozó bizonyítékok hiányát nem lehet az AKZO homályos kijelentéseivel elfedni, amelyek csak arra vonatkoztak, hogy a saját részvétele 1999-ben véget ért, de a felperesre nem hivatkoztak. Ez még inkább igaz, mivel az AKZO és a jogsértésben állítólagosan részt vevő egyéb vállalkozások több mint három éven keresztül aktívan együttműködtek a Bizottsággal a vizsgálat során, anélkül hogy ez a vizsgálat bármilyen bizonyítékot eredményezett volna arra vonatkozóan, hogy a felperes 1997 januárja után részt vett a spanyol részmegállapodásban.
- 41 Emellett a felperes az elévüléssel kapcsolatban megjegyzi, hogy eltérő és indokolatlan bánásmódban részesült a Pergan GmbH-hoz képest. Az utóbbival kapcsolatban a Bizottság arra a következtetésre jutott a megtámadott határozat (319) preambulumbekkezdésében, hogy nincs olyan bizonyíték, amely alátámasztaná, hogy e társaság részvétele 1997. január 31-ét követően is folytatódott. Ugyanakkor a Pergan saját nyilatkozatán kívül nincsen bizonyíték arra, hogy a Pergan tájékoztatta a többi résztvevőt a kartellból való kiválásáról. Éppen ellenkezőleg; a megtámadott határozat (172) preambulumbekkezdése szerint a Peroxid Chemie egy, a Pergantól származó okiratot terjesztett elő, amely az árakkal és a mennyiségekkel kapcsolatos adatokat tartalmazott, az 1997. évre és az 1998. szeptember 30-ig tartó időszakra vonatkozóan. Ebben a tekintetben a Peroxid Chemie nem tudta megerősíteni, illetve cáfolni a Pergan nyilatkozatát, amely szerint ezt az okiratot a vállalkozás átvilágítása során használták, de kételyét fejezte ki ezzel kapcsolatban (a megtámadott határozat (173) és (175) preambulumbekkezdése). Ugyanakkor – a felperesével ellentétben – a Pergan esetében a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy az elévülés bekövetkezett, és elfogadta a Pergan nyilatkozatát – amely hasonló a felpereséhez –, miszerint a Pergan 1996 novemberében vetett véget részvételének, vagyis alig két hónappal 1997. január 31-e előtt, amely az alapmegállapodásban való részvétel elévülésének kezdő időpontjaként tekintendő.
- 42 Az alperes lényegében előadja, hogy az elévülés legkésőbb 2002. január 31-én szakadt meg, amikor információkérést küldött a spanyol részmegállapodásban – egyrészt a 100%-os tulajdonában lévő leányvállalata, a Peroxid Chemie, másrészt a 50%-os tulajdonában lévő felperes révén – érintett vállalkozás, a Laporte részére (a megtámadott határozat (262) és (328) preambulumbekkezdése). Ezenfelül az alperes

vitatja, hogy az elévülésre vonatkozó szabályok alkalmazása során a Perganhoz képest másképp bánt a felperessel, tekintve, hogy a Pergan esetében – a felperesével ellentétben – semmilyen bizonyíték nem volt az 1997. január 31. utáni részvételre.

A pervezetési intézkedések megtételére és a bizonyításfelvételre vonatkozó kérelmekről

- 43 A felperes a Bizottságnak az ügyben felelős két tisztviselője tanúként történő szóbeli meghallgatását indítványozó kérelmet terjesztett elő, az ügy általános vitelével, valamint különösen a felperesre vonatkozó kérdésekkel kapcsolatban. A kérelem indoka a megsemmisítési jogalapban – amely a tényállásra vonatkozó jogalap –, valamint a megtámadott határozat ellentmondásaiban található; a felperes szerint e két tisztviselő pontosítást adhat a határozat tényleges tartalmát illetően az Elsőfokú Bíróság részére, ami megkönnyítheti a döntéshozatalt. A felperes kéri továbbá az Elsőfokú Bíróságot, hogy rendelje el azon – a Bizottság birtokában lévő és jelenleg nem hozzáférhető – iratok benyújtását, amelyek a felperes ügyében relevánsak lehetnek. Ezen intézkedések célja még az esetleges mentő bizonyítékok feltárása, többek között arra vonatkozóan, hogy a felperes 1997 januárjában felhagyott a spanyol részmegállapodásban való részvétellel.
- 44 A Bizottság kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság állapítsa meg a felperes által előterjesztett pervezetési intézkedések megtételére és a bizonyításfelvételre vonatkozó kérelmek elfogadhatatlanságát.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

Előzetes megjegyzések

- 45 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy a felperes jogalapja arra vonatkozik, hogy a Bizottság helytelenül alkalmazta az elévülésről szóló rendelet 1. és 2. cikkét.

- 46 Az elévülésről szóló rendelet 1. cikke (1) bekezdésének b) pontja, illetve (2) bekezdése szerinti elévüléssel kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság emlékeztet arra, hogy folyamatos vagy ismétlődő jogsértés esetén ahhoz, hogy a Bizottságnak a bírság kiszabására irányuló joga elévüljön, öt évnek kell eltelnie attól a naptól kezdve, amikor a jogsértés véget ért. A hivatkozott rendelet 2. cikkének (1) bekezdése szerint ezt a határidőt a Bizottság minden olyan cselekménye megszakítja, amelyet a Bizottság a jogsértésre vonatkozó eljárás során végez, különösen az írásbeli információkérés, és a megszakítás azon a napon hatályosul, amikor az információkérést közlik a címzettel, és a megszakítás következtében a hivatkozott rendelet 2. cikkének (3) bekezdése értelmében az elévülési idő ettől az időponttól újrakezdődik.
- 47 E tekintetben az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy a felperes a tárgyaláson elismerte, hogy a spanyol részmegállapodásban részt vevő vállalkozások részére küldött 2002. március 20-i információkérés alkalmas volt az elévülés megszakítására, az elévülésről szóló rendelet 2. cikke (1) bekezdésének második mondatának megfelelően, amely megszakítás a hivatkozott rendelet 2. cikkének (2) bekezdése értelmében a felperesre mint ugyanezen részmegállapodás résztvevőjére szintén vonatkozott.
- 48 Következésképpen a jelen ügyben ahhoz, hogy az Elsőfokú Bíróság dönteni tudjon arról, hogy az ötéves elévülési idő eltelt-e, elegendő azt megvizsgálni, hogy a Bizottság jogilag megkövetelt módon bizonyította-e, hogy a felperesnek a spanyol részmegállapodásban való részvétele legalább 1997. március 20-ig tartott. Ebből következően az Elsőfokú Bíróságnak ebben az összefüggésben nem kell vizsgálnia a felperes által felvetett, egyrészt a spanyol részmegállapodás és az alapmegállapodás közti kapcsolat hiányára, másrészt az arra vonatkozó érveket, hogy a felperesnek nem volt tudomása az alapmegállapodásról.
- 49 Ezért az Elsőfokú Bíróság álláspontja szerint először azt kell megállapítani, hogy a felperesnek mely időpontban szűnt meg a spanyol részmegállapodásban való részvétele.

Arról, hogy a felperesnek mely időpontban szűnt meg a spanyol részmegállapodásban való részvétele

– A bizonyítási tehernek a felperes és a Bizottság közti megoszlásáról

50 Azzal a kérdéssel kapcsolatban, hogy a felperes jogsértő magatartása mikor ért véget, előzetesen fel kell idézni az állandó ítélkezési gyakorlatot, amely szerint egyrészt a versenyszabályok megsértését állító fél vagy hatóság feladata a jogsértést megalapozó tényállás jogilag megkövetelt módon történő bizonyítása, másrészt a jogsértés megállapítása ellen védekezésül felhozott jogalapra hivatkozó vállalkozás feladata annak bizonyítása, hogy fennállnak a védekezésül felhozott jogalap alkalmazásának feltételei, következésképpen a hivatkozott hatóságnak más bizonyítékra kell hivatkoznia (ebben az értelemben lásd a Bíróság C-185/95. P. sz., Baustahlgewebe kontra Bizottság ügyben 1998. december 17-én hozott ítéletének [EBHT 1998., I-8417. o.] 58. pontját, valamint a C-204/00. P., C-205/00. P., C-211/00. P., C-213/00. P., C-217/00. P. és C-219/00. P. sz., Aalborg Portland és társai kontra Bizottság ügyben 2004. január 7-én hozott ítéletének [EBHT 2004., I-123. o.] 78. pontját).

51 Ezen túlmenően a jogsértés időtartama az EK 81. cikk (1) bekezdése szerinti jogsértés alkotórésze, és az időtartam bizonyítása elsősorban a Bizottság feladata. E tekintetben az ítélkezési gyakorlat megköveteli, hogy a jogsértés időtartamát közvetlenül megalapozó bizonyítékok hiányában a Bizottság olyan, az időben kellően közeli tényekre hivatkozzék, hogy ésszerűen elfogadható legyen az, hogy a jogsértés a két meghatározott időpont között megszakítás nélkül folytatódott (az Elsőfokú Bíróság T-43/92. sz., Dunlop Slazenger kontra Bizottság ügyben 1994. július 7-én hozott ítéletének [EBHT 1994., II-441. o.] 79. pontja).

52 A jelen ügyben nem kérdéses az az általános alapelv, amely szerint a Bizottság feladata a jogsértés azon alkotóelemeinek – így az időtartam – bizonyítása, amelyek hatással lehetnek a jogsértés súlyosságának végleges megállapítására, hiszen a

felperes védekezésül az elévülésre vonatkozó jogalapra hivatkozott, amelynek bizonyítása főszabály szerint a felperes feladata. Amellett, hogy e védekezésül felhozott jogalap nem a jogsértés megállapítására vonatkozik, világos, hogy az ilyen jogalapra történő hivatkozás szükségszerűen megkívánja azt, hogy a jogsértés időtartama és annak vége bizonyított legyen. Önmagukban e körülmények nem indokolják a bizonyítási tehernek a felperes hátrányára történő megváltoztatását. Egyrészt a jogsértés időtartama – amelyhez ismerni kell a jogsértés befejezésének időpontját – a jogsértés egyik lényeges eleme, amelynek bizonyítása a Bizottság feladata, függetlenül attól, hogy e tényállási elemek vitatása a védekezésül felhozott, az elévülésre hivatkozó jogalap részét is képezik (lásd a fenti 21. pontot). Másrészt ezt a következtetést alátámasztja az is, hogy az elévülésről szóló rendelet alapján az, hogy a bizottsági eljárásra vonatkozó elévülési idő nem járt le, objektív jogi szempont, amely a jogbiztonság elvéből származik (ebben az értelemben lásd a Sumitomo Chemical és Sumika Fine Chemicals kontra Bizottság ügyben hozott, a fenti 15 pontban hivatkozott ítélet 80–82. pontját); a jogbiztonság elvét a hivatkozott rendelet második preambulumbekkezdése is megerősíti, és ezért ez valamennyi, szankciót megállapító határozat érvényességének feltétele. A Bizottság akkor is köteles ezt tiszteletben tartani, ha az érintett vállalkozás nem hozott fel védekezésül erre vonatkozó jogalapot.

- 53 Pontosítani kell, hogy a bizonyítási teher ilyen megoszlása változhat attól függően, hogy az egyik fél által hivatkozott tényállási elem olyan jellegű lehet, amely a másik felet magyarázatra vagy igazolásra kötelezheti; ennek hiányában azonban megállapítható a bizonyítottság (ebben az értelemben lásd az Aalborg Portland és társai kontra Bizottság ügyben hozott, a fenti 50. pontban hivatkozott ítélet 79. pontját).
- 54 Ezen elvekre tekintettel kell vizsgálni, hogy a Bizottság helyesen állapította-e meg azt a tényállást, amelyre azon megállapítását alapozza, hogy a felperesnek a spanyol részmegállapodásban való részvétele 1999-ben ért véget. Pontosabban: figyelembe véve az elévülési idő 2002. március 20-i – a felperes által elismert – megszakadását, elegendő azt vizsgálni, hogy a Bizottság jogilag megkövetelt módon bizonyította-e, hogy a részvétel legalább 1997. március 20-ig tartott.

– Azon bizonyítékok bizonyító erejéről, amelyekre a Bizottság azt a megállapítását alapozza, hogy a felperesnek a spanyol részmegállapodásban való részvétele legalább 1997. március 20-ig tartott

55 Előzetesen fel kell idézni azokat a lényeges tényállási elemeket, amelyekre a Bizottság a megtámadott határozatban azt a megállapítását alapozta, hogy a felperesnek a spanyol részmegállapodásban való részvétele 1999-ig tartott. E tekintetben a Bizottság különösen az alábbi tényekre hivatkozik (a megtámadott határozat (215), (218), (250)–(267) és (320)–(330) preambulumbekkezdése). A megtámadott határozat először is a spanyol piacra vonatkozó, az AKZO által előterjesztett táblázatra hivatkozik, amely bemutatja a felperes, az AKZO és az Atochem/Atofina részletes értékesítési adatait és piaci részesedését, 1999 harmadik negyedévéig, valamint az „elméleti” – vagyis a kartell keretében kötött megegyezés szerinti – piaci részesedéseket és az „attól való eltérést”, 1998 utolsó negyedévéig (a megtámadott határozat (259) és (327) preambulumbekkezdése). A megtámadott határozat másodszor megemlíti az 1997. november 6-i találkozóról készült kéziratos beszámolót, amelyben az „1”, a „2” és a „3” szám az AKZO-t, a felperest, illetve az Atochem/Atofinát kódolta (a megtámadott határozat (218) preambulumbekkezdése). Harmadszor: a Bizottság helytállónak találta az AKZO és a Peroxid Chemie azon állításait, amelyek szerint bizonyos adatok – köztük a felperestől származó adatok – tekintetében 1999-ig a Peroxid Chemie-n és az AC Treuhandon keresztül információcsere történt (a megtámadott határozat (215) és (237) preambulumbekkezdése). E tekintetben pontosítani kell, hogy a Bizottság elismeri: nem tudta teljes mértékben bizonyítani, hogy a felperes, valamint az AKZO és az Atochem/Atofina spanyol leányvállalatai között információcserére került sor.

56 Az AKZO által beterjesztett táblázattal kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság mindenekelőtt megállapítja, hogy a táblázat metrikus tonnában („MT”) meghatározott és%-ban kifejezett számadatokat tartalmaz, amelyek vízszintesen négy – „ACTUALS”, „THEORETICAL”, „DEVIATIONS” és „CUMM. DEVIATIONS” elnevezésű – rubrikába, függőlegesen pedig az 1988. és 1999. évre vonatkozó rubrikákba – negyedéves, összesen 1999 harmadik negyedévéig menő bontásban – vannak besorolva. E rubrikák mindegyikében megtalálható az „1”, a „2” és a „3” szám, amely az AKZO által adott és a közigazgatási eljárás iratai közé felvett magyarázat szerint (a Bizottság aktájának 10214. oldala) a felperest, az AKZO-t, illetve az Atochem/

Atofinát mint a spanyol piac résztvevőit helyettesíti. Az AKZO ezt követően kifejti, hogy az „ACTUALS” rubrika a fenti résztvevők által ténylegesen értékesített mennyiséget és a piaci részesedésüket tartalmazza. A „THEORETICAL” az egyes résztvevők tekintetében meghatározott eladási mennyiséget, míg a „DEVIATIONS” a ténylegesen eladott és a meghatározott mennyiségek közti különbséget mutatja be. A „CUMM. DEVIATIONS” a korábbi évek alatt felhalmozódott eltéréseket tartalmazza. Az 1998. és 1999. év tekintetében az AKZO pontosítja, hogy a „THEORETICAL” rubrika a résztvevőknek a spanyol piac felosztására vonatkozó megállapodás szerinti részesedéseit tartalmazza, amely az AKZO esetében 32,2%, a felperes esetében 53,9%, míg az Atochem/Atofiná esetében 13,9% volt.

- 57 A kérdéses táblázattal kapcsolatban meg kell állapítani, hogy a felperes nem vitatja részletesen sem az AKZO erre vonatkozó megállapításait, sem a megtámadott határozat (259) preambulumbekkezdésében szereplő megállapítást, amely szerint az AKZO-nak tudomása volt a felperes által az 1997–1999-es időszakra tervezett árról. Ezenkívül a felperes sem a közigazgatási, sem a jelen eljárásban nem vitatta részletesen az AKZO által rá vonatkozóan benyújtott adatokat (a megtámadott határozat (260) preambulumbekkezdése). A felperes mindössze azt adta elő, hogy nem tudja megvizsgálni ezen adatok valóságát és pontosságát, és nem vitatta, hogy ezen adatok összessége releváns (a kifogásközlésre vonatkozó felperesi észrevételek 4.12. pontja, lásd a fenti 8. pontot).

- 58 Az 1997. november 6-i találkozóról készült kézirásos beszámolót illetően az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy az megerősíti és alátámasztja az AKZO-nak a fenti táblázatra vonatkozó magyarázatát annyiban, hogy ugyanazon megjelöléseket alkalmazza a spanyol részmegállapodás résztvevőinek azonosítására. A felperes nem vitatja e beszámoló tartalmát, sem a Bizottság értelmezését, sem pedig azt, hogy a „2” szám öt jelöli.

- 59 Az AKZO és a Peroxid Chemie azon állításaival kapcsolatban, amelyek szerint a felperestől származó adatok tekintetében a Peroxid Chemie-n és az AC Treuhandon keresztül 1999-ig információcsere történt, a felperes egyrészt elismerte a megtámadott határozat (237) preambulumbekkezdésében található állítások relevanciáját, amely állítások szerint a felperes üzleti adatokat szolgáltatott a Peroxid Chemie részére, amelyeket e cég továbbadott az AC Treuhandnak, hogy a spanyol piacra vonatkozó táblázatok formájában később visszakapja őket, majd megküldje a felperesnek, másrészt a felperes azt is elismerte, hogy az információcsere legalább 1997 közepéig tarthatott.
- 60 Az Elsőfokú Bíróság ebből arra a megállapításra jut, hogy a felperes, még ha csak közvetett módon is, 1997. március 20-át követően is folytatta részvételét az érzékeny adatokra vonatkozó, az AC Treuhand közreműködésével lebonyolított információcsere központosított rendszerében.
- 61 Végül, a felperes nem vitatja, hogy a felperesben 50%-os részesedéssel rendelkező Laporte-nak a leányvállalatával, a Peroxid Chemie-vel információcsere történt, mindössze azt állítja, hogy ez jogszerűen történt, és nem volt tudomása arról, hogy a kérdéses adatokat versenyellenes célra használják fel (a megtámadott határozat (246) preambulumbekkezdése).
- 62 Az Elsőfokú Bíróság szerint ezek a bizonyítékok alkalmasak a Bizottság arra vonatkozó állításának alátámasztására, hogy a felperesnek a spanyol részmegállapodásban való részvétele 1997. március 20-át követően is folytatódott, és az Elsőfokú Bíróság szerint e körben nem kell vizsgálni, hogy ez a részvétel a megtámadott határozatban megállapítottaknak megfelelően ténylegesen fennállt-e 1999. december 31-ig.
- 63 A fentiekre tekintettel azt kell megvizsgálni, hogy a felperes előadott-e olyan érveket és ténybeli bizonyítékokat, amelyek cáfolják a fenti bizonyítékot, vagy kétségbe vonják annak bizonyító erejét.

– A felperes azon érveléséről, amelyben a felperes a jogsértésben való 1997. március 20-át követő részvételére vonatkozó bizonyítékok hiányára hivatkozik

64 Az Elsőfokú Bíróság először is úgy véli, hogy a felperes állításával ellentétben a Bizottság helyesen állapította meg, hogy a felperes jogsértésben való részvétele nem ért véget azon találkozó időpontjában, amelyen egyik képviselője, K. úr utoljára vett részt, vagyis 1997. január 14-én. A résztvevők közötti, az AC Treuhand révén lebonyolított információcsere a fenti dátum után is folytatódott, még akkor is, ha az AC Treuhanddal a felperes nem állt közvetlen kapcsolatban, csupán a Peroxid Chemie-n keresztül. K. úr munkaviszonyának 1997. február 14-i megszüntetése nem jelenti azt, hogy a felperes részvétele 1997. március 20-a előtt megszűnt volna. E tekintetben a felperes a tárgyaláson elismerte, hogy továbbra is foglalkoztatta egy másik képviselőjét, V. urat, aki K. urat elkísérte bizonyos, versenyellenes találkozókra, másrészt K. úr munkaviszonyának megszüntetéséről még a részvényesei sem tudtak, nemhogy a spanyol részmegállapodás többi résztvevője (a megtámadott határozat (242) preambulumbekzdése). A Laporte-nak mint a felperes egyik részvényesének, illetve a Peroxid Chemie-nek, a Laporte egy másik leányvállalatának – mivel mindketten részt vettek az európai kartellben – érdekükben állt, hogy tudomást szerezzenek a fenti információról, annál is inkább, mert a spanyol részmegállapodás keretében K. úr volt a felperes fő kapcsolattartója. Ebből következik az is, hogy elfogadhatatlan a felperes azon érvelése, amely szerint K. úr munkaviszonyának megszünése volt az oka annak, hogy a többi résztvevővel nem közölte a jogsértésben való részvételének abbahagyását, és amely szerint K. úr – mint kereskedelmi igazgató – távozását a többi résztvevőnek észre kellett volna vennie. A fenti magyarázat inkább azt erősíti meg, hogy a felperes nem határolódott el nyíltan, az ítélkezési gyakorlatban megállapított követelményeknek megfelelően a jogsértéstől (lásd az alábbi 68. pontot).

65 Másodszor az Elsőfokú Bíróság úgy véli: a felperes állításával ellentétben az a tény, hogy a jogsértés többi résztvevője nem tett olyan nyilatkozatot, amely szerint a felperes részvétele nem 1997 elején, hanem később ért véget, nem gyengíti a Bizottság által előadott bizonyítékokat. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a jelen

ügyben nincs harmadik személyektől származó információ arra vonatkozóan, hogy a felperes az általa közölt időpontban ténylegesen felhagyott a jogsértésben való részvételével, vagy legalább is erre vonatkozó kijelentést tett. Az Elsőfokú Bíróság álláspontja szerint a spanyol részmegállapodás többi résztvevőjének, az AKZO-nak és az Atochem/Atofinának az 1997 és 1999 között tanúsított magatartása éppen azt jelzi, hogy a felperes részvétele – a felperes állításával ellentétben – az általa közölt időpont után is folytatódott. Egyrészt a felperes nem állította, hogy abban az időpontban, amikor a jogsértésben való részvétele állítólag megszűnt, közölte a többi résztvevővel azon szándékát, hogy felhagy az 1999-ig tartó spanyol részmegállapodásban való részvételével (a megtámadott határozat (258) preambulumbekkezdése). Másrészt a tárgyaláson a felperes azt is elismerte, hogy nem volt erre vonatkozó hivatalos nyilatkozat, például a jogsértés többi résztvevőjének címzett levél formájában. A felperes továbbá nem állította, hogy a részvényeseit tájékoztatta K. úr munkaviszonyának megszüntetéséről vagy annak okáról. A felperes állítása, amely szerint K. úr munkaviszonyát a jogsértéstől való elhatárolódására irányuló szándéka miatt szüntette meg (a megtámadott határozat (261) preambulumbekkezdése), ezért csak egyszerűen bizonyítatlan állítás.

- ⁶⁶ Ebben az összefüggésben – amint azt a Bizottság a megtámadott határozat (258) preambulumbekkezdésében helyesen kifejtette – nem megalapozott az az állítás, hogy az AKZO és az Atochem/Atofina a felperes részvétele nélkül folytatták a jogsértést, jóllehet a felperes nem tájékoztatta őket a hivatkozott jogsértésből való kiválásáról, valamint hogy a felperes volt a spanyol piac legnagyobb résztvevője. Ellenkezőleg: a felperes azon állítása és – feltevéseken alapuló – érvelése, amely szerint a spanyol részmegállapodásból való kiválása egységesebbé tette a spanyol piacra vonatkozó megbeszéléseket az AKZO és az Atochem/Atofina között, összeegyeztethetetlen az oligopol kartell elveivel, amelynek működése különösen az érintett piac legnagyobb piaci szereplőjének részvételétől függ. Ez annál is inkább igaz, mivel a fenti 56. és 57. pontban hivatkozott táblázat szerint – amelyet a felperes e tekintetben nem vitatott – Spanyolországban a felperes piaci részesedése több mint 50%-os volt.

Amint azt az alperes a tárgyaláson helyesen kifejtette: nem tűnik logikusnak, hogy a kvóták elosztása során az AKZO és az Atochem/Atofina tisztelőben tartották a spanyol piacon legnagyobb versenytársuk piaci részesedését, ha elfogadták, hogy a felperes nem vett részt a spanyol részmegállapodásban.

- 67 Ugyanígy elfogadhatatlan a felperes arra vonatkozó érvelése, miszerint a piaci részesedésének kiszámítása és a gazdasági tevékenységére vonatkozó adatok, amelyeket egyebek között 1998-ra és 1999-re vonatkozó, az AKZO által szolgáltatott táblázat tartalmazott, harmadik felek által, és nem pedig – akár közvetetten is – a felperes által szolgáltatott információból származtak. Ez annál is inkább igaz, mivel a felperes egyrészt nem tudott egyértelműen állást foglalni ezen adatok valódiságával és pontosságával kapcsolatban, és nem tudott hihető magyarázatot adni arra, hogy miért nem képes megerősíteni őket, illetve esetleges téves voltukat bizonyítani, tekintve, hogy a saját gazdasági szférájából származó adatokról van szó (a megtámadott határozat (260) preambulumbekzdése). Másrészt a felperes elismerte, hogy – legalább közvetetten – továbbra is részt vett a Peroxid Chemie és az AC Treuhand révén a központosított információcsere-rendszerben (lásd a fenti 59. pontot). Végül a fenti egymást erősítő jeleket figyelembe véve nem lehet sikeres a felperes magyarázata, miszerint ezeket az adatokat a spanyol részmegállapodás többi résztvevőjének – vagyis az AKZO-nak és az Atochem/Atofinának – az adatai alapján egyszerűen ki lehetett számítani.

- 68 E tekintetben az alperes helyesen hivatkozik az ítélkezési gyakorlatra, amely szerint az a tény, hogy az érintett vállalkozás nem határolta el magát nyilvánosan attól a jogsértéstől, amelyben részt vett, illetve a jogsértést nem jelentette be a közigazgatási hatóságoknak, azzal a hatással járt, hogy a jogsértés folytatását bátorította, és veszélyeztette annak felfedését, következésképpen ezt a hallgatolagos beleegyezést részességnak vagy a jogsértésben való passzív részvételnek lehet tekinteni (az Aalborg Portland és társai kontra Bizottság ügyben hozott, a fenti 50. pontban hivatkozott ítélet 84. pontja). Meg kell jegyezni, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a spanyol részmegállapodásból való állítólagos kiválását követően nyilvánosan elhatárolódott a jogsértő magatartásától, és azt sem állította, hogy erről tájékoztatta a

többi résztvevőt, és nem terjesztett elő meggyőző magyarázatot az érzékeny adatokra vonatkozó, a Peroxid Chemie és az AC Treuhand közvetítésével történt információcsere folytatásának okaival kapcsolatban.

69 Harmadszor az Elsőfokú Bíróság úgy véli: a felperes állításaival ellentétben az a tény, hogy az AKZO esetleg nem tájékoztatta a felperest azon szándékáról, hogy 1999-ben véget vet a kartellben való részvételének, noha ezt a többi résztvevő felé megtette (a megtámadott határozat (187) preambulumbekkezdése), nem bizonyítja, hogy a felperes ekkor már nem vett részt a spanyol részmegállapodásban, és még kevésbé, hogy az e tájékoztatást megelőző években, vagyis 1997-ben és 1998-ban sem vett részt.

70 A felperes több ízben lényegében azt adta elő, hogy az AKZO és az Atochem/Atofina által adott információk és magyarázatok megbízhatatlanok, mert ezek a vállalkozások az engedékenységi közlemény az ő vonatkozásukban történő alkalmazására törekedtek, ezért érdekükben állt a felperes ellen bizonyítékot szolgáltatni. Bár általánosan elfogadott, hogy a jogsértő kartell fő résztvevői által önkéntesen szolgáltatott bizonyítékok bizonyos fenntartással kezelendők, hiszen a résztvevők általában hajlamosak kicsinyíteni a jogsértésben való közreműködésük jelentőségét, a többiekét pedig nagyítani (a megtámadott határozat (278) preambulumbekkezdése), a felperes érvelése nem felel meg az engedékenységi közlemény szerinti eljárás logikájának. Az, hogy valaki a bírság csökkentése érdekében el kívánja érni e közlemény alkalmazását, nem jelent szükségszerűen indítékot arra, hogy a vizsgálat alatt álló kartell többi résztvevőjére vonatkozóan elferdített bizonyítékokat terjesszen elő. A Bizottság félrevezetésére irányuló szándék ugyanis megkérdőjelezi a kérelmező együttműködésének őszinteségét és teljességét, következésképpen az engedékenységi közlemény kedvezményéből való részesülés kerül veszélybe. Ezért – az AKZO és az Atochem/Atofina nyilatkozatait alátámasztó egybeeső bizonyítékok jelentőségét és számát figyelembe véve – a felperes jelen érvelését nem lehet elfogadni.

- 71 A fentiekre tekintettel az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy a Bizottság elegendő bizonyítékkal rendelkezett a megtámadott határozatban szereplő megállapításának alátámasztására, miszerint a spanyol részmegállapodás legalább 1997 márciusának végéig működött, mégpedig a felperes legalább közvetett közreműködésével. A felperes lényegében nem tudta ténybeli bizonyítékkal alátámasztott módon vitatni ezt a bizonyítékot úgy, hogy bizonyító erejét kétségbe vonja, illetve nem tudott, az ítélkezési gyakorlatnak megfelelően, meggyőző alternatív magyarázatot adni e bizonyítékok fennállására. Ugyanakkor tekintve, hogy a Bizottság ténybeli bizonyítékokkal támasztotta alá, hogy a felperes 1997. március 20-a után folyamatosan részt vett a spanyol részmegállapodásban, a felperes feladata lett volna, hogy e bizonyítékokra olyan alternatív magyarázatot vagy indokolást adjon, amely ellentmondhat a bizonyítékok értelmezésének; ennek hiányában azonban levonható az a következtetés, hogy a Bizottság teljesítette a rá rótt bizonyítási terhet (ebben az értelemben lásd az Aalborg Portland és társai kontra Bizottság ügyben hozott, a fenti 50. pontban hivatkozott ítélet 79. pontját).
- 72 Az Elsőfokú Bíróság arra a következtetésre jutott, hogy nem nyilvánvalóan tévesek vagy jogszerűtlenek a Bizottságnak a megtámadott határozat (257)–(261) preambulumbekezdésében szereplő megállapításai, amennyiben azok a felperesnek a spanyol részmegállapodásban való, legalább 1997 márciusának végéig tartó részvételére vonatkoznak. Mivel megállapítható, hogy a felperes legalább 1997 március 20-ig részt vett a spanyol részmegállapodásban, továbbá hogy az elévülési idő legkésőbb 2002. március 20-án megszakadt, nem telt el a Bizottság által a felperes ellen az EK 81. cikk szerinti bírságkiszabás céljából folytatott eljárásra vonatkozó elévülési idő.
- 73 Következésképpen a jelen ügyben a Bizottság nem hagyta figyelmen kívül az elévülés tekintetében – az elévülésről szóló rendelet 1. és 2. cikkében – meghatározott feltételeket.
- 74 Továbbá az is egyértelmű, hogy nem szükséges megvizsgálni a felperes által a jogalapja alátámasztásaként előadott többi érvet – vagyis azt, hogy a felperesnek

tudomása volt-e az alapmegállapodásról, illetve az alapmegállapodás és a spanyol részmegállapodás közötti kapcsolat hiányát, valamint az elévülési idő megszakításának pontos időpontját.

75 Következésképpen a felperes e jogalapját – mint megalapozatlant – el kell utasítani.

A felperessel szembeni, a Perganhoz képest állítólag hátrányos megkülönböztetésről

76 A felperes másodlagosan előadott érvelését illetően – miszerint ő diszkriminatív bánásmódban részesült a Pergan társasággal szemben alkalmazotthoz képest, amelynek társaság esetében a Bizottság elismerte az elévülési idő elteltét annak ellenére, hogy ez a társaság az övéhez hasonló helyzetben volt – két elméleti esetet kell elkülöníteni: egyrészt a Bizottságnak a Pergannal szembeni eljárásának az esetleges jogszerűtlenségét, másrészt ezen eljárás esetleges jogszerűségét.

77 Az első esetben, amely azt feltételezi, hogy a Pergan vonatkozásában a Bizottság tévesen alkalmazta az elévülés feltételeit, az Elsőfokú Bíróság álláspontja szerint az ilyen jogsértés, amelynek elbírálására az Elsőfokú Bíróságnak a jelen eljárás keretében nincs hatásköre, semmiképpen nem alkalmas arra, hogy alátámassza a felperes megsemmisítés iránti keresetének megalapozottságát. Erre vonatkozóan emlékeztetni kell arra, hogy az egyenlő bánásmód elvét összhangba kell hozni a jogszerűség elvével, miszerint előnyszerzés végett senki sem hivatkozhat valamely harmadik személy javára elkövetett jogellenes magatartásra (ebben az értelemben lásd a Bíróság 134/84. sz., Williams kontra Számvevőszék ügyben 1985. július 4-én hozott ítéletének [EBHT 1985., 2225. o.] 14. pontját; az Elsőfokú Bíróság T-327/94. sz., SCA Holding kontra Bizottság ügyben 1998. május 14-én hozott ítéletének [EBHT 1998., II-1373. o.] 160. pontját, valamint a T-23/99. sz., LR AF 1998 kontra Bizottság ügyben 2002. március 20-án hozott ítéletének [EBHT 2002., II-1705. o.] 367. pontját). Ugyanakkor a jelen eljárásban félként nem

szereplő vállalkozás esetében elkövetett jogsértés nem vezetheti az Elsőfokú Bíróságot hátrányos megkülönböztetés, következképpen a felperessel szemben elkövetett jogsértés megállapítására. Az ilyen megközelítés a „jogellenességben való egyenlő bánásmód” elvének lefektetését jelentené, amelynek alapján a Bizottság a jelen ügyben a valamely jogsértésben részt vevő vállalkozásra vonatkozó szankció kiszabása során köteles lenne a rendelkezésére álló bizonyítékot figyelmen kívül hagyni mindössze azért, mert valamely más, esetlegesen hasonló helyzetben lévő vállalkozás jogellenesen elkerülte az ilyen szankciót. Ezenkívül – amint az az egyenlő bánásmód elvére vonatkozó ítélkezési gyakorlatból nyilvánvalóan következik – amennyiben valamely vállalkozás magatartásával megsértette az EK 81. cikk (1) bekezdését, nem kerülheti el valamennyi szankciót azon az alapon, hogy más gazdasági szereplőkre nem szabtak ki bírságot, mivel – amint a jelen ügyben is – a közösségi bíróságnak nincs hatásköre más gazdasági szereplők helyzetének megítélésére (a Bíróság C-89/85., C-104/85., C-114/85., C-116/85., C-117/85. és C-125/85–C-129/85. sz., Ahlström Osakeyhtiö és társai kontra Bizottság ügyben 1993. március 31-én hozott ítéletének [EBHT 1993., I-1307. o.] 197. pontja, valamint az Elsőfokú Bíróság T-5/00. és T-6/00. sz., Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied és Technische Unie kontra Bizottság ügyben 2003. december 16-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-5761. o.] 430. pontja).

- 78 A második esetben, vagyis ha a Bizottságnak a Pergannal kapcsolatos megállapításai nem jogszerűtlenek – nevezetesen a fenti vállalkozásnak a jogsértésben való folyamatos részvételére vonatkozó bizonyítékok hiányában bekövetkezett elévülés miatt –, az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy itt sem merül fel az esetleges hátrányos megkülönböztetés kérdése. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az egyenlő bánásmód elve csak akkor sérül, ha hasonló helyzeteket eltérő módon kezelnek, vagy eltérő helyzeteket ugyanolyan módon kezelnek, kivéve, ha e bánásmód objektíve igazolható (lásd a Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied és Technische Unie kontra Bizottság ügyben hozott, a fenti 77. pontban hivatkozott ítélet 428. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Az Elsőfokú Bíróság emlékeztet arra, hogy a Pergan helyzetétől eltérően a második feltételezett esetben a Bizottság kellő bizonyítékkal rendelkezett arra, hogy megállapítsa a felperesnek a jogsértésben való folyamatos részvételét, és hogy ezt az EK 81. cikk alapján szankcionálja (lásd a fenti 50–72. pontot). Ezért az Elsőfokú Bíróság álláspontja szerint a Bizottság jogszerűen tekintette úgy, hogy a felperes és a Pergan helyzete – a vállalkozások jogsértésben való részvételének időtartamára vonatkozó bizonyítékok meglétét, illetve hiányát tekintve véve – nem volt hasonló.

- 79 Következésképpen a két feltételezett eset egyikében sem fogadható el a felperessel szembeni hátrányos megkülönböztetésre hivatkozó érvelés.

A pervezetési intézkedések megtételére és a bizonyításfelvételre vonatkozó kérelmekről

- 80 Az Elsőfokú Bíróság álláspontja szerint a felperesnek a tanúk meghallgatására vonatkozó kérelme, illetve arra vonatkozó kérelme, hogy az Elsőfokú Bíróság rendelje el, hogy Bizottság nyújtson be bizonyos, a vizsgálati aktában szereplő bizalmas iratokat, nyilvánvalóan elfogadhatatlan és megalapozatlan. Egyrészt ezek a kérelmek nem kellően pontosak ahhoz, hogy elfogadhatóak legyenek azon releváns bizonyítékok és iratok tekintetében, amelyek az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 64. cikke 3. §-ának d) pontjában foglaltak értelmében, illetve a 65. cikk b) és c) pontjában és a 68. cikk 1. §-ában foglaltak együttes értelmezésének megfelelően a fenti intézkedések tárgyát képezhetik. A felperes továbbá nem terjesztett elő semmilyen pontos és releváns bizonyítékot, amely alkalmas lenne annak magyarázatára, hogy az indítványozott tanúvallomás és a kérdéses iratok a jelen eljárás eldöntése szempontjából mennyiben jelentősek. Másrészt a felek írásbeli beadványaira, valamint az ügy iratait képező és a tárgyalás eredményeképpen felmerült bizonyítékokra figyelemmel az Elsőfokú Bíróság úgy véli: kellő információval rendelkezik ahhoz, hogy a jelen eljárásban meghozza döntését.

- 81 Ezért a felperes által előterjesztett, a pervezetési intézkedések megtételére és a bizonyításfelvételre vonatkozó kérelmeket el kell utasítani.

- 82 A fentiekből következik, hogy a felperes keresetét – mint megalapozatlant – teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

- ⁸³ Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, az alperes kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) **A keresetet elutasítja.**
- 2) **A felperest kötelezi a költségek viselésére.**

Jaeger

Azizi

Cremona

Kihirdetve Luxembourgban, a 2006. november 16-i nyilvános ülésen.

E. Coulon

hivatalvezető

M. Jaeger

elnök

Tartalomjegyzék

Jogi háttér	II - 4447
A jogvita előzményei	II - 4449
Az eljárás és a felek kérelmei	II - 4451
A jogkérdésről	II - 4453
1. A megtámadott határozat 1. és 4. cikkének megsemmisítése iránti kérelem elfogadhatatlanságáról	II - 4453
A felek érvei	II - 4453
Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 4454
2. Az elévülésre vonatkozó szabályoknak a Bizottság általi téves alkalmazására vonatkozó jogalapról	II - 4456
A felek érvei	II - 4456
Előzetes észrevétel	II - 4456
Arról, hogy a felperesnek volt-e tudomása az alapmegállapodásról	II - 4456
Arról, hogy felperesnek megszűnt a spanyol részmegállapodásban való részvétele	II - 4458
Az elévülési idő kezdetéről	II - 4461
A pervezetési intézkedések megtételére és a bizonyításfelvételre vonatkozó kérelmekről	II - 4464
Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 4464
Előzetes megjegyzések	II - 4464
Arról, hogy a felperesnek mely időpontban szűnt meg a spanyol részmegállapodásban való részvétele	II - 4466
– A bizonyítási tehernek a felperes és a Bizottság közti megoszlásáról	II - 4466

PERÓXIDOS ORGÁNICOS KONTRA BIZOTTSÁG

– Azon bizonyítékok bizonyító erejéről, amelyekre a Bizottság azt a megállapítását alapozza, hogy a felperesnek a spanyol részmegállapodásban való részvétele legalább 1997. március 20-ig tartott	II - 4468
– A felperes azon érveléséről, amelyben a felperes a jogsértésben való 1997. március 20-át követő részvételére vonatkozó bizonyítékok hiányára hivatkozik	II - 4471
A felperessel szembeni, a Perganhoz képest állítólag hátrányos megkülönböztetésről	II - 4476
A pervezetési intézkedések megtételére és a bizonyításfelvételre vonatkozó kérelmekről	II - 4478
A költségekről	II - 4479